

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/2/2019
Identifikačné číslo spisu: 5111010046
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5111010046.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika, sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Martina Piovartsyho neverejným zasadnutím konanom 26. februára 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Ing. D. Q. pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 12. januára 2017, sp. zn. 3To/92/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Ing. D. Q. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu v Žiline z 28. júna 2016, sp. zn. 28T/5/2011, bol obvinený Ing. D. Q. uznaný vinným zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom. Za spáchanú trestnú činnosť bol obvinenému podľa § 213 odsek 3 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, ktorého výkon súd obvinenému podmienienečne odložil podľa § 51 odsek 1 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 Tr. zák. a podľa § 51 odsek 2 Trestného zákona mu súd stanovil skúšobnú dobu podmienienečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody s probačným dohľadom na 3 roky. Podľa § 51 odsek 4 písm. c) Trestného zákona súd uložil obvinenému povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe poškodenému spôsobenú škodu. Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd uložil obvinenému povinnosť nahradiť poškodenému AGEM COMPUTERS, s. r. o., škodu vo výške 44.353,86 eur.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline, uznesením, sp. zn. 3To/92/2016, z 12. januára 2017, tak, že podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného ako nedôvodné.

Proti vyššie uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal obvinený v zákonnej lehote dovolanie prostredníctvom svojho obhajcu z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) a i) Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného dovolania rozhodol uznesením, sp. zn. 6 Tdo 45/2017, zo dňa 4. apríla 2018 tak, že podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného

odmietol.

Ústavný súd Slovenskej republiky dňa 15. novembra 2018, v konaní č. II. ÚS 382/2018, vydal nález, v ktorom vyslovil, že týmto uznesením bolo porušené základné právo obvineného Ing. D. Q. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Zároveň zrušil uznesenie tunajšieho súdu zo 4. apríla 2018, sp. zn. 6 Tdo 45/2017, a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

V odôvodnení nálezu Ústavný súd Slovenskej republiky vyhodnotil námietku obvineného týkajúcu sa porušenia obhajobných práv zásadným spôsobom v odvolacom konaní zakladajúcu dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako neopodstatnenú, nakoľko obvinený v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Zároveň, ale prikázal najvyššiemu súdu, aby opätovne rozhodol o mimoriadnom opravnom prostriedku obvineného proti uzneseniu krajského súdu, a to v intenciách právneho názoru ústavného súdu, podľa ktorého bolo povinnosťou najvyššieho súdu meritórne zaoberať sa dovolacou argumentáciou obvineného, ktorú obvinený namietal v dovolacom konaní ako dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., a to právnym posúdením otázky, či obvinený nakladal s vecami patriacimi odberateľovi (v mene ktorého konal) alebo s cudzími (zverenými) vecami tvoriacimi vlastníctvo dodávateľa. Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky sa mal najvyšší súd zaoberať aj meritórnym právnym posúdením otázky, či obvinený konal v súlade s dohodou, podľa ktorej veci získané od dodávateľa mal použiť na ich následný predaj, alebo konal v rozpore s tým, čo bolo s dodávateľom dohodnuté ako aj otázky, či možno považovať za trestný čin sprenevery, ak páchatel nakladá so zverenou vecou dohodnutým spôsobom. Pri riešení uvedených právnych otázok je podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky podstatné, že ak v rámci trestného konania vedeného pre trestný čin sprenevery podľa § 213 Trestného zákona treba riešiť otázku vlastníckeho práva k veci, ktorá má byť predmetom sprenevery, pričom túto otázku samotný Trestný zákon nerieši, musia ju orgány činné v trestnom konaní a všeobecné súdy posudzovať podľa príslušných ustanovení občianskeho, resp. obchodného hmotného práva a až na základe takéhoto právneho posúdenia môžu dospieť k ústavne konformnému záveru o tom, či páchatel nakladal, alebo nenakladal s cudzou (zverenou) vecou.

Po zrušení napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a vrátení veci na ďalšie konanie sa Najvyšší súd Slovenskej republiky, prihliadajúc na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky v prerokovanej trestnej veci a zároveň na viazanosť platným Trestným poriadkom (dovolacie konanie), nemohol sa v celom rozsahu stotožniť s odôvodnením rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Na úvod Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) konštatuje, že predbežne preskúmal predložený spisový materiál i dovolanie obvineného už v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tdo 45/2017, a zistil, že sú splnené procesné podmienky pre podanie dovolania [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por., § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., § 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.]. Zároveň ale najvyšší súd zistil, že dovolanie je potrebné na neverejnom zasadnutí odmietnuť, lebo je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Vo vzťahu k dovolateľom uvedenému dôvodu obsiahnutému v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd uvádza, že podstatou jeho námietok je nesprávne právne posúdenie správne zisteného skutkového stavu súdom. Namietal, že zo strany konajúcich súdov došlo k vyvodu nesprávneho právneho názoru ohľadom určenia cudzej veci, neoprávneného nakladania s vecou, ktorá mu bola zverená a vzniku škody. Obvinený v podanom dovolaní namietal, že nedisponoval s cudzími vecami a k veciam, ktoré získal odovzdaním, nadobudol vlastnícke právo, nakoľko medzi ním a poškodeným nikdy nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy o výhrade vlastníctva, ktorá by tento právny stav zmenila, resp. neexistoval ani žiadny iný relevantný doklad, ktorého obsah by zahŕňal dojednanie o výhrade vlastníctva. Zastáva názor, že obvinený ako vlastník, pri neexistencii výhrady vlastníctva mohol s vecou nakladať a preto

pokiaľ za tovar nezaplatil, poškodený mal právo obrátiť sa so žalobou o zaplatenie na súd. Má za to, že nakoľko v konaní nebolo preukázané, že by konateľ spoločnosti naložil so zverenými vecami iným spôsobom ako dohodnutým, je nesporné, že aj keby nebola akceptovaná argumentácia o neexistencii výhrady vlastníctva, pri absencii dôkazu o nedovolenom nakladaní so zvereným tovarom, nie je možné vyvodiť voči nemu trestnoprávnu zodpovednosť. Ďalej spochybňoval výšku riadne uplatnenej náhrady škody, nakoľko poškodený si uplatnil nárok na zaplatenie tovaru aj z faktúr, ktoré mali byť podľa ich obsahu uhradené v hotovosti. K príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vznikom škody obvinený namietal, že z predložených listinných dôkazov nie je možné vyvodiť záver, že spoločnosti ELKO COMPUTERS Žilina, s. r. o., bol dodaný tovar zo sporných faktúr, a to nielen preto, že faktúry a dodacie listy neboli podpísané, ale aj preto, že sporný tovar bol odovzdávaný inej spoločnosti, ako bola uvedená na faktúre, dodacom liste a súpiske. Dôvodil, že na dokladoch o prevzatí tovaru je vo viacerých prípadoch podpísaná osoba, ktorá nebola zamestnancom spoločnosti ELKO COMPUTERS Žilina, s. r. o., z čoho nie je možné vyvodiť záver o tom, že by konanie takejto osoby malo zaväzovať spoločnosť obvineného. Navyše, podľa názoru obvineného z listinných dôkazov vyplýva, že tovar bol odovzdaný spoločnosti ELKO Shop, s. r. o., a nie spoločnosti ELKO COMPUTERS Žilina, s. r. o., ktorá bola uvedená na faktúre a dodacom liste a ktorej mal byť obvinený konateľom. Z uvedeného, podľa názoru obvineného nie je možné urobiť záver o tom, že poškodenému bola spôsobená škoda protiprávnym konaním obvineného, ktorá je v príčinnej súvislosti so vznikom škody.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žiadal, aby dovolací súd rozhodol v zmysle § 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku a vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného a zároveň zrušil napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 3To/92/2016, z 12. januára 2017 ako aj predchádzajúce rozhodnutie Okresného súdu Žilina, sp. zn. 28T/5/2011, z 28. júna 2016 a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. žiadal, aby dovolací súd prikázal Okresnému súdu Nitra (pozn. správne malo byť Okresnému súdu Žilina ako miestne príslušnému súdu), aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Žilina podaním z 11. júla 2017, v ktorom uviedla, že sa nestotožňuje s dôvodmi podaného dovolania a dovolanie považuje za nedôvodné. Zastáva názor, že vykonanými dôkazmi bolo nad akékoľvek pochybnosti preukázané, že obvinený spáchal skutok, za ktorý bol právoplatne odsúdený, pričom predmetný skutok bol správne právne kvalifikovaný ako zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona. Má za to, že dôvody dovolania nie sú dané, nakoľko v konaní pred súdom prvého stupňa a ani pred odvolacím súdom nebolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu [371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku] a rovnako napadnuté rozhodnutie nie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku [§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. poriadku]. Rozhodnutia súdov považuje za zákonné a odôvodnené rovnako ako konanie, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzalo. K odôvodneniu podaného dovolania uviedla, že je v podstate založené na opakovaných dôvodoch obhajoby obvineného, ktorá bola z jeho strany použitá tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred Okresným súdom Žilina a následne i pred Krajským súdom v Žiline ako odvolacím súdom. Podľa názoru prokurátorky, s jednotlivými námietkami obvineného sa súdy náležite vysporiadali a vyhodnotili ich ako nedôvodné. Má za to, že podané dovolanie obvineného neobsahuje žiadne nové skutočnosti, ktoré neboli súdom známe v čase rozhodovania a s ktorými by sa súdy už nevysporiadali. Pokiaľ ide o námietky obvineného voči priebehu verejného zasadnutia odvolacieho súdu, tieto považuje za právne neopodstatnené, a má za to, že neboli tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru, že postupom súdov malo byť zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Z uvedených dôvodov rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za zákonné a zodpovedajúce stavu veci. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti navrhla, aby dovolací súd dovolanie podané obvineným podľa § 382 písm. c) Tr. poriadku odmietol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por., dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Vo vzťahu k obvineným uplatnenému dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné na úvod uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k rozdielnemu výkladu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorý upravuje dôvod dovolania, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, sp. zn. Tpj 39/2010, prijaté 14. júna 2010 uverejnené pod číslom 3 v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 1/2011]. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje s poukazom na uvedené stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť.

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je upravený alternatívne - buď je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo vychádza z nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol napadnutým rozhodnutím kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu nešlo o žiadny trestný čin, alebo že išlo o iný trestný čin, alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie, napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť trestného činu, príp. pochybenie súdu pri uložení úhrnného, súhrnného a spoločného trestu a toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Tdo 14/2012).

Obvineného námietky voči nesprávnomu právnomu posúdeniu jeho konania nenapĺňujú dovolací dôvod tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. V prvom rade treba uviesť, že dovolanie obvineného obsahovo zodpovedá jeho skoršej obhajobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že hoci dovolacie námietky smerujú proti nesprávnomu právnomu posúdeniu veci, z podstaty dovolateľom tvrdených námietok vyplýva, že tieto sú namierené i proti skutkovým zisteniam a tomu zodpovedajúcim dôkazným hodnotiacim úvahám krajského súdu. Dovolateľ sa v podstatnej časti dovolania sústreďuje na prehodnocovanie skutkového stavu a vykonaných dôkazov a prezentuje vlastné závery. Je potrebné zdôrazniť, že dovolacie námietky obvineného, ak sa nedotýkali právneho posúdenia zisteného skutku, ale iba zo subjektívneho pohľadu obvineného spochybňovali hodnotenie dôkazov vo veci konajúcimi súdmi, nezodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že dôvod dovolania uplatnený obvineným slúži výlučne na nápravu právnej chyby (nie skutkovej), pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Konštrukcia a štruktúra jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až l) Tr. por., resp. aj § 374 ods. 3 Tr. por. ustanovuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu vo veci samej je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb.

Dovolací súd môže posudzovať len to, či sudy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona, t. j. obmedzuje sa len na posúdenie správnosti kvalifikácie zisteného skutku a jeho následné priradenie pod tomu zodpovedajúcu právnu normu trestného práva hmotného obsiahnutú v Trestnom zákone. Z uvedeného vyplýva, že skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Najvyšší súd preto nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané

súdmi nižších stupňov.

S ohľadom na vyššie uvedené nie je preto zrejmé, z akého zákonného predpokladu vychádzal vo svojom odôvodnení Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol na str. 22, že „ (...) za daného stavu bolo povinnosťou najvyššieho súdu meritórne sa zaoberať dovolacou argumentáciou sťažovateľa, teda právnym posúdením otázky, či nakladal s vecami patriacimi odberateľovi (v mene ktorého konal) alebo s cudzími (zverenými) vecami tvoriacimi vlastníctvo dodávateľa. Takisto sa mal zaoberať meritórnym právnym posúdením otázky, či sťažovateľ konal v súlade s dohodou, podľa ktorej veci získané od dodávateľa mal použiť na ich následný predaj alebo konal v rozpore s tým, čo bolo s dodávateľom dohodnuté, ako aj otázky, či možno považovať za trestný čin sprenevery, ak páchatel' nakladá so zverenou vecou dohodnutým spôsobom (...)". Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne zdôrazňuje, že súdom zistený skutkový stav veci, ktorým je dovolací súd viazaný, je pri rozhodovaní o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy bola správne právne posúdená, t. j. či sú správne právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak by sa mal najvyšší súd zaoberať skutočnosťami vytýkanými v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, prehodnocoval by spôsob hodnotenia dôkazov, čo je v dovolacom konaní vylúčené (v odvolacom konaní je to iné). Najvyšší súd Slovenskej republiky už v predchádzajúcom napadnutom rozhodnutí, sp. zn. 6 Tdo 45/2017, vyslovil, že ťažisko dokazovania je na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu, môže doplniť, alebo meniť len odvolací súd. Senát Ústavného súdu Slovenskej republiky vo svojom pôvodnom zložení však opomenul, že dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení vzhľadom na dikciu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. časť vety za bodkočiarkou, pretože dôkazy v konaní o dovolaní nemôže sám vykonávať. Z uvedeného dôvodu sa najvyšší súd nemohol zaoberať ani otázkou „(...) vlastnickeho práva k veci, ktorá má byť predmetom sprenevery (...) a až na základe takéhoto právneho posúdenia môže dospieť k ústavne konformnému záveru o tom, či páchatel' nakladal alebo nenakladal s cudzou (zverenou) vecou.", ktorú mu vytýkal Ústavný súd Slovenskej republiky na str. 23 nálezu. V tejto súvislosti najvyšší súd dodáva, že namietané nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (I. ÚS 567/2016). Zároveň najvyšší súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. decembra 2012, sp. zn. 2 Tdo 73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk NS a súdov SR pod č. 3/2014, v ktorom sa uvádza v bode II., že (...) nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (...).

Dôvodom na konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. by bol rozpor skutkového stavu so správnym právnym posúdením, t. j. skutkový stav (opis skutku) by nebol premietnutý do jeho právneho posúdenia obsiahnutého vo výroku napadnutého rozhodnutia.

V danej trestnej veci najvyšší súd hodnotil skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený Ing. D. Q. uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.

Trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu malú. Podľa § 213 ods. 3 Tr. zák., odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a) a spôsobí ním značnú škodu, alebo b) na chránenej osobe.

V prejednávanej veci bol obvinený Ing. D. Q. uznaný vinným zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že vo funkcii konateľa podnikateľského subjektu ELKO COMPUTERS Žilina, s. r. o., so sídlom v Žiline, Háľkova 12, IČO: 36405515 v rámci obchodného styku ako odberateľ preberal od dodávateľa, podnikateľského subjektu AGEM COMPUTERS spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Panónska 42, IČO: 35 692 715, rôzny elektronický tovar formou bezhotovostného platobného styku s upozornením od dodávateľa na vystavených faktúrach, že tovar zostáva majetkom

dodávateľa do úplného zaplatenia faktúry,

v období od 20.03.2008 napriek výzvam zaslaným od dodávateľa elektronickou formou v dňoch 05.05.2008, 20.05.2008 a 07.07.2008 a poštou, ktorú spol. ELKO COMPUTERS ŽILINA, spol. s r. o., prebrala 25.07. 2008, nezaplatil vystavené faktúry

- č. 2081030985 vystavená dňa 28.02.2008, splatná dňa 20.03.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 29.02.2008,
- č. 2081031809 vystavená dňa 29.02.2008, splatná dňa 21.03.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 29.02.2008,
- č. 2081033095 vystavená dňa 04.03.2008, splatná dňa 25.03.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 05.03.2008,
- č. 2081033763 vystavená dňa 05.03.2008, splatná dňa 26.03.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 06.03.2008,
- č. 2081034557 vystavená dňa 06.03.2008, splatná dňa 27.03.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 07.03.2008,
- č. 2081035263 vystavená dňa 07.03.2008, splatná dňa 28.03.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 08.03.2008,
- č. 2081035966 vystavená dňa 10.03.2008, splatná dňa 31.03.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 11.03.2008,
- č. 2081036717 vystavená dňa 11.03.2008, splatná dňa 01.04.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 12.03.2008,
- č. 2081037441 vystavená dňa 12.03.2008, splatná dňa 02.04.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 13.03.2008,
- č. 2081040490 vystavená dňa 18.03.2008, splatná dňa 08.04.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 19.03.2008,
- č. 2081041506 vystavená dňa 20.03.2008, splatná dňa 10.04.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 20.03.2008 v sklade dodávateľa,
- č. 2081044486 vystavená dňa 28.03.2008, splatná dňa 18.04.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 28.03.2008 v sklade dodávateľa,
- č. 2081048019 vystavená dňa 04.04.2008, splatná dňa 25.04.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 04.04.2008 v sklade dodávateľa,
- č. 2081051185 vystavená dňa 10.04.2008, splatná dňa 01.05.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 10.04.2008 v sklade dodávateľa,
- č. 2081063143 vystavená dňa 07.05.2008, splatná dňa 28.05.2008, tovar prevzatý ELKO COMPUTERS ŽILINA, s. r. o., dňa 07.05.2008 v sklade dodávateľa, s takto získaným elektronickým tovarom, ktorého nebol vlastníkom, z vlastného rozhodnutia naložil neznámym spôsobom, ale ho nevrátil dodávateľovi, čím spôsobil podnikateľskému subjektu AGEM COMPUTERS spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Panónska 42, IČO: 35 692 715, škodu vo výške 44 353,86 eur (1 336 204,39 Sk).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru na základe výsledkov vykonaného dokazovania a z neho vyplývajúcich skutkových záverov tak, ako bol ustálený okresným a krajským súdom, že konaním obvineného bola naplnená skutková podstata zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., pretože vo veci boli kumulatívne splnené znaky skutkovej podstaty trestného činu potrebné pre vznik jeho trestnej zodpovednosti. Nakoľko teda súdy ustálili, že skutok sa stal tak, ako je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti prvostupňového rozsudku, zodpovedala tomu i právna kvalifikácia, bez ohľadu na presvedčenie obvineného, že nebolo jednoznačne preukázané, že sa nedopustil skutku uvedeného v obžalobe. Obvineného námietky voči nesprávnemu právnemu posúdeniu konania obvineného nenapĺňujú dovolací dôvod tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje záverom za potrebné uviesť, že obvinenému bol právoplatne uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednanú trestnú činnosť pripúšťa a tento zároveň nevybočuje z rámca zákonom stanovenej trestnej sadzby, pričom tiež nebolo zistené ani porušenie žiadneho hmotnoprávneho ustanovenia kogentnej povahy viažuceho sa k rozhodovaniu o treste, ktoré by

bolo podraditeľné pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúceho dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Nad rámec najvyšší súd uvádza, že právo namietať skutkové otázky má v dovolacom konaní výlučne minister spravodlivosti (§ 371 ods. 3 Tr. por.). V zmysle cit. ust. minister spravodlivosti môže tiež podať dovolanie aj z dôvodu chýb pri vykonávaní dôkazov. V posudzovanej trestnej veci však minister nevyužil svoje oprávnenie podať dovolanie v zmysle § 371 ods. 3 Tr. por. Treba tiež zdôrazniť, že senát Ústavného súdu Slovenskej republiky vo svojom pôvodnom zložení sa týmto možným zákonným postupom nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací je prísne viazaný Trestným poriadkom - ustanoveniami § 371 ods. 1 písm. i) a tiež § 371 ods. 3 Tr. por., ktoré Ústavný súd Slovenskej republiky doposiaľ nevyhlásil, že sú v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, resp. medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná. Preto po opätovnom prerokovaní podaného dovolania a predloženého spisového materiálu v posudzovanej trestnej veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.